

- Domański, S. (1972). Fungi, Polyporaceae I (resupinatae), Mucronoporaceae I (resupinatae). Vertaalde, herziene uitgave. Warschau.
- Jahn, H. (1966/67). Die resupinaten Phellinus-Arten in Mitteleuropa. Westfäl. Pilzbr. 6: 37-108.
- Jahn, H. (1971). Resupinate Porlinge, Poria s. lato in Westfalen und im nördlichen Deutschland. Westfäl. Pilzbr. 8: 41-68.
- Pegler, D.N. (1973). The Polypores. Bull. Br. mycol. Soc. (Suppl.) 7 (1).
- Pilát, A. (1935). Additamenta ad floram Siberiae Asiaeque orientalis mycologica. Bull. trimest. Soc. mycol. Fr. 51: 383.

DE MOERASHONINGZWAM

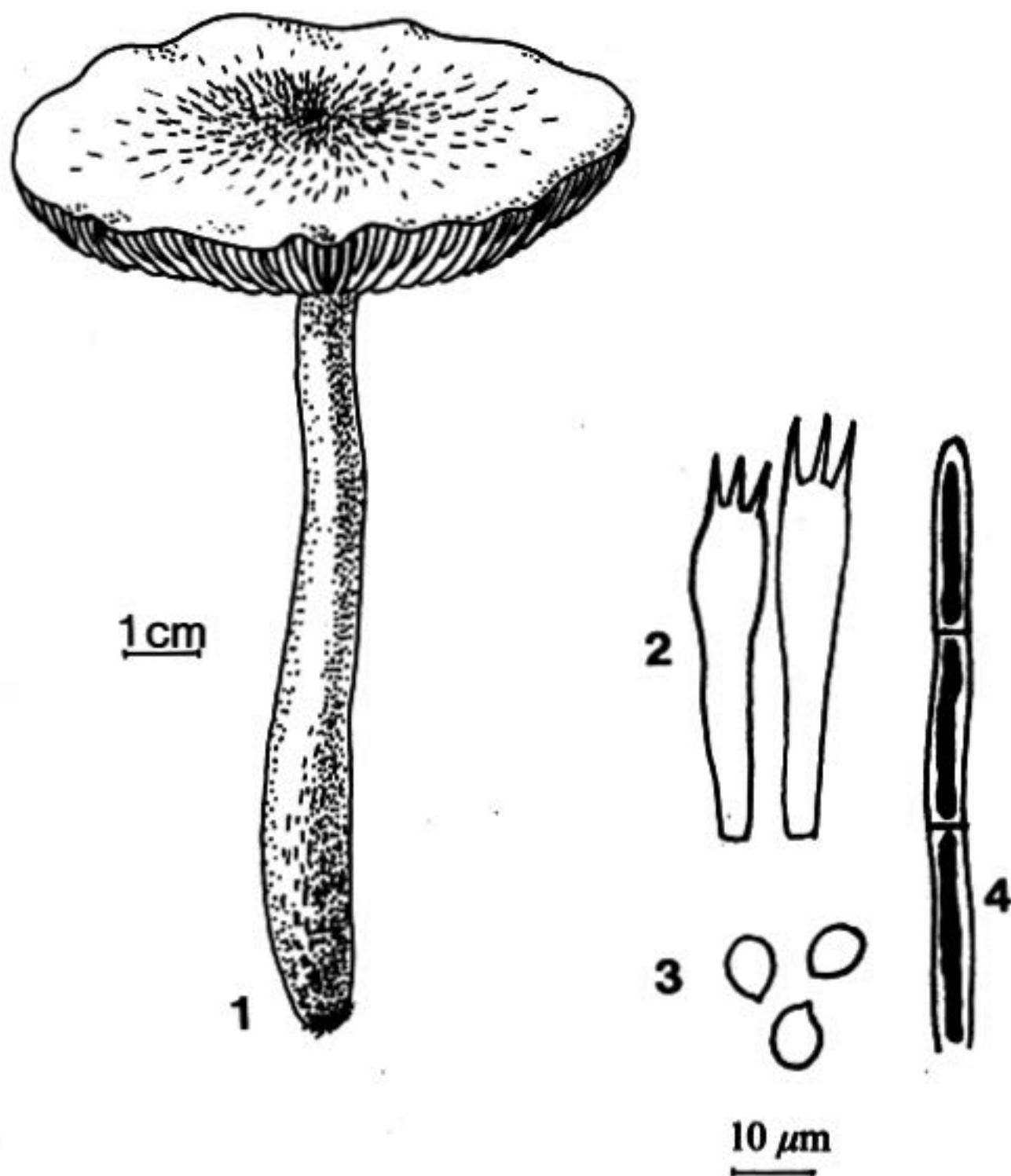
ARMILLARIELLA (CLITOCYBE) ECTYPA

G.A. de Vries

Chopinlaan 1
Baarn

Op 7 augustus 1976 overhandigde W. Gams mij ter determinatie een lichtbruine, ongeringde, langgesteelde paddestoel, die hij in een moerassig weiland in de Wieden (stafkaart-koördinaten: 519,6 x 195,8) tussen allerlei zeggen en grassen gevonden had. Op het eerste gezicht deed de zwam mij sterk denken aan *Clitocybe tabescens*, een soort die naar mijn weten nog niet in Nederland is gevonden, maar hier eventueel toch wel zou kunnen voorkomen. Het vreemde van het geval was echter, dat de Overijsselse paddestoel niet in dichte bundels op hout groeide, maar volkomen geïsoleerd op de grond. Determinatie met behulp van de Flore analytique leidde zonder veel moeite tot *Clitocybe ectypa* (Fr.) Moreau, die Kühner & Romagnesi samen met de eveneens ringloze *C. tabescens* en de geringde *Clitocybe mellea* in de sectie *Armillariella* Karsten plaatsen. Singer (1975) en Moser (1967) doen dit óók, echter met dit verschil, dat ze de sectie tot een apart geslacht promoveren.

Over het voorkomen van *Armillariella ectypa* in Nederland blijkt nog vrijwel niets bekend te zijn. C. Bas kon hem althans nergens vinden in de indeks en icones in Leiden. Hij herinnerde zich echter dat W. Reijnders hem eens gevonden zou hebben. Nog

Armillariella ectypa

1. Vruchtlichaam; 2. basidiën; 3. sporen; 4. hyfe uit
hoedoppervlak

onlangs deelde J. Daams mij mede, dat hij zelf deze soort ook eens in het plassengebied was tegengekomen. Helaas ontbreken van beide opgaven zowel herbariummateriaal als literatuurgegevens.

Teneinde de lezer in staat te stellen zich een duidelijker beeld te vormen van deze hier te lande vermoedelijk toch zeldzame soort volgt hier een beschrijving vergezeld van een schematische afbeelding.

Hoed: 8 cm breed, in het midden iets verdiept, maar niet echt genaveld, aan de rand gegolfd en zwak omlaag gebogen, honingbruin met fijne, zwartbruine, aangedrukte vezeltjes, die naar de rand toe minder talrijk worden.

Lamellen en lamellulae: wijd uiteen, roomkleurig, met rechte snede, recht aangehecht dan wel met een kort tandje aflopend.

Steel: 100 x 7-12 mm, naar onder toe iets verdikt, van binnen met een los, bruinig-wit weefsel gevuld, later hol wordend, van buiten glad, bruinvezelig, met naar onder toe donkerbruine puntjes.

Vlees: beige-bruin met zwakke meelgeur.

Sporen: kort-elliptisch, glad, 8-10 x 5-6 μ .

Basidiën: 4-sporig, langgerekt, cylinder- tot knotsvormig, 40-45 x 7-8 μ (zonder de 6-10 μ lange sterigmata).

Lamellentrama: regelmatig, met smalle (2,5-6 μ) en brede (tot 20 μ) hyfen.

Subhymenium met gespen. Hoedhuid opgebouwd uit lange, gesepteerde, gladde, gesploze hyfen, met licht- tot donkerbruine inhoud en een kleurloze wand.

Aan het werk van Konrad (1931) is het te danken, dat aan de verwarring over de taksonomie van *A. ectypa* een einde is gekomen en dat we nu weten, dat *Agaricus ectypus* Secr., *Tricholoma ectypum* Gill., *Clitocybe ectypa* Cooke en *Clitocybe ectypa* Bres. geen van alle overeenkomen met *Armillariella (Clitocybe) ectypa* (Fr.) Singer. *A. mellea* en *A. tabescens* verschillen van *A. ectypa* o.a. door de duidelijk opgerichte schubjes op de hoed, het witte vlees in hoed en steelbovenende en de groei in dichte bundels. Wat het laatste punt betreft, moet echter worden opgemerkt, dat Favre (1939) vermeldt dat *A. ectypa* zowel geïsoleerd als in bundels van 2 tot 3 eksemplaren kan voorkomen.

Over de geur zijn de verschillende auteurs het niet eens. Fries (1821) zegt dat deze soort naar anijs ruikt. Favre spreekt van een vrij sterke, moeilijk te definiëren geur en de Moreau's (1929) vinden dat de geur overeenkomt met die van *Clitopilus prunulus*. Gezien de verschillende opvattingen erover, is het gewenst de geur reeds in het vrije veld goed na te gaan en direkt te noteren.

Het lijkt mij verder zeker de moeite waard om in moerassige gebieden eens scherp uit te kijken naar deze paddestoel, die misschien helemaal niet zo zeldzaam is als men wel denkt.

Literatuur:

- Favre, J. (1939) - Champignons rares ou peu connus des hauts-marais jurassiens. Bull. trimest. Soc. mycol. Fr. 55: 208-211.
- Fries, E. (1821) - Systema mycologicum I: 108-109.
- Konrad, P. (1931) - Notes critiques sur quelques champignons.
- Bull. trimest. Soc. mycol. Fr. 47: 145.
- Moreau, M. & F. (1929) - Note sur le Clitocybe ectypa Fr. non Bres. - Bull. trimest. Soc. mycol. Fr. 45: 93-95.
- Moser, M. (1967) - in Kleine Kryptogamenflora. Basidiomyceten II, 2e ed.: 104.
- Singer, R. (1975) - The Agaricales in modern taxonomy. 3e ed.: 261.

MYCOLOGISCHE WAARNEMINGEN IN TEXAS

R.A. Samson
van Speyklaan 13
Baarn

R.E. Jackson
Department of Botany
University of Texas
Austin, Texas 78712, USA

Tijdens een studieverblijf van 10 maanden in de Verenigde Staten van Amerika heeft de eerste auteur 7 maanden mycologisch onderzoek mogen verrichten aan de universiteit van Texas in Austin. Hoewel dit onderzoek zich vooral concentreerde op licht- en elektronenmikroskopische studies van hyfomyceten, werden tijdens dit verblijf ook andere mycologische ervaringen opgedaan. Samen met R.E. Jackson werden enkele exkursies in Texas gehouden en het leek ons interessant om enkele van deze waarnemingen in dit artikel te beschrijven.

Texas is een zuidelijke staat, na Alaska de grootste in de USA, en behoorde oorspronkelijk tot Mexico. De staat ligt ongeveer tussen de 26ste en 36ste breedtegraad en heeft een uitgesproken landklimaat met milde winters en droge, hete zomers. Texas heeft een zeer gevarieerde geografie; naast bossen en prairies vindt men er ook bergen en woestijnen.

In Texas wordt de mycologie nog maar op beperkte schaal uitgevoerd. Op de universiteit van Austin, met maar liefst 50.000 studenten is men vooral geïnteresseerd in de microfungi en werkt